

En Pere Armadàs exerceix d'arquitecte liberal a Barcelona, de professor a una escola de disseny del Vallès i alhora és membre d'Arquitectes Sense Fronteres.

Comencem per la primera faceta de l'ocupació d'aquest professional, que gira bàsicament a l'entorn de la projecció d'habitatges: "El noranta per cent dels meus clients pertanyen al sector privat, i el que em demanen són majoritàriament intervencions restauradores i interioristes. Treballar per a un client privat té l'avantatge que es crea un vincle molt directe amb la feina". Les actuacions d'en Pere també inclouen immobles pertanyents al patrimoni del país: "La meva primera feina d'un abast considerable va ser per a la biblioteca de Canet de Mar, un edifici de Domènech i Muntaner. Vam esmerçar grans esforços en la seva rehabilitació. També vaig desenvolupar un petit estudi per a la restauració de la Casa de les Punxes, de Puig i Cadafalch, on he residit fins no fa gaire".

A l'hora de treballar amb patrimoni, en Pere ens confessa que el seu pensament "trenca amb la tendència actual excessivament historicista. Qualsevol restauració en un edifici ha de deixar testimoni dels temps actuals, tal com es va fer amb la seu de la Fundació Tàpies de Barcelona, en la rehabilitació de la qual es van incloure intervencions del mateix artista que expressaven la funció contemporània d'aquell immoble". Tanmateix, "cada cosa té una interpretació diferent. Així, hem passat del menyspreu absolut vers el Modernisme que caracteritzava les dècades dels 40, 50 i 60 a una sacralització potser excessiva d'aquest estil. De la mateixa manera que abans s'enderrocaven grans quantitats de cases modernistes, ara s'organitzen autèntiques peregrinacions de turistes per visitar el que queda d'aquell corrent".

Pel que fa a les seves intervencions en immobles sense interès històric, l'arquitecte que ens acompanya acostuma a practicar "transformacions radicals mitjançant la utilització de materials actuals". Davant les reticències dels clients, "lluïto per gaudir de la feina mitjançant les meves propostes. Això és el que distingeix l'arquitecte creatiu, que no es limita a resoldre el problema que se li planteja, sinó que també busca i aporta idees noves, però sempre idees amb sentit".

Tanmateix, "les tendències avantgardistes que no busquen representar una realitat sinó expressar-se" han derivat en alguns excessos: "Molts artistes han escollit vies d'una expressió que pràcticament només ells coneixen. Se'n valora el resultat, però el públic no entén aquestes creacions. En qualsevol cas, cadascú ha de parlar d'allò que sap, i abans de pronunciar-se sobre qualsevol qüestió cal que se n'informi".

Quant al Pere Armadàs professor, assegura que el seu principal estímul és el fet de treballar "en un ambient d'investigació". Un ambient que el nostre interlocutor ha viscut primer a l'Escola de Disseny i Art Eina, "on exercia de professor de disseny d'interiors. El primer que em van dir quan m'hi vaig incorporar va ser que posés tota la meva experiència a l'abast dels alumnes, cosa difícil perquè un acostuma a ser gelós dels seus coneixements. Tanmateix, aquest

constitueix un principi fonamental a l'escola practico sempre que explico o corregeixo els projectes dels alumnes". Uns projectes tan interessants com una estació de l'AVE a Sant Cugat: "Proporcionem als alumnes un terreny, els proposem un programa i ells han de dissenyar l'edifici. Al llarg de tota la carrera, es procura que l'alumne s'enfronti a tots els tipus de problemes que puguin sorgir-li a la vida real".

Passem a comentar la vinculació d'en Pere a l'organització no governamental Arquitectes Sense Fronteres: "Hi participo des del Centre de Cooperació per al Desenvolupament de la Universitat Politècnica. Ara mateix s'està debatent la possibilitat d'incloure com a màster o diploma de postgrau uns estudis d'arquitectura per a la cooperació internacional". Va ser precisament a través de la universitat que el nostre interlocutor va contactar amb aquesta entitat: "En un principi, em movia el neguit personal que em causava veure els desastres que s'estaven produint al món: no podia anar a Rwanda, però podia fer alguna cosa. Aquest és l'esperit que es vol transmetre als alumnes mitjançant les assignatures optatives de cooperació internacional: una arquitectura no competitiva, en què el nom de l'autor passi desapercbut". En definitiva, per a en Pere, "el sentit últim d'aquestes accions humanitàries és tornar a aquella gent el que se'ls ha pres. El tercer món és el tercer món perquè Occident els ha anat xuclant. Perdonar el deute exterior només servirà perquè aquests països estiguin menys ofegats, però no es resoldrà el problema".

I ens ho il·lustra mitjançant un exemple quotidià: "Quan veiem taules fetes amb fusta tropical provinent de boscos d'aquests països no som conscients del que abans eren aquests boscos i el que són ara. Si ho veiéssim, potser no comprariem aquests mobles". Són molts els projectes de desenvolupament per lluitar contra aquesta realitat que encapçala Arquitectes Sense Fronteres: "Avui hem sabut que la Generalitat ens ha concedit un ajut per continuar la construcció d'una escola al Nepal. Està previst que a l'octubre en comencem la tercera i darrera fase de construcció. Una història molt llarga, on la nostra intervenció culmina tot un projecte global d'escolarització encapçalat per la Vicky Sherpa. Aquesta pedagoga de Ripoll, després d'un viatge en aquest país, es va adonar de la terrible situació en què es trobava l'ensenyament per aquell país i es va proposar crear una xarxa d'escoles que recuperés la cultura autòctona, desplaçada per l'influència d'Occident, amb assignatures com la dansa tradicional nepalí".

El nostre protagonista té clar que, com amb les restauracions, cal enfocar l'educació d'aquests nens d'acord amb les necessitats contemporànies, alhora que es recupera el que aquest poble ha perdut durant dècades: "El Nepal havia estat, fins als anys 50, dominat per una terrible dinastia que havia prohibit la transmissió del pensament i de l'aprenentatge. Com a conseqüència d'aquest fet, encara a hores d'ara el Nepal és el quart país per la cua quant a índex d'alfabetització".

Quan comença a parlar d'aquesta realitat, a en Pere li falten paraules i és que l'arquitectura és molt més que maons i canonades.

“Quan veiem taules fetes amb fusta tropical provinent de boscos d’aquests països, no som conscients del que abans eren aquests boscos i del que són ara. Si ho veiéssim, potser no comprariem aquests mobles”

Pere Armadàs - Barcelona (Barcelonès)